

פריה של אלהיה

היום, כשעמית חיו (36), מושבניק מהשפלה, סוגר עוד הופעה ומקליט עוד שיר לאלבום הבכורה שלו שייצא בקרוב, הוא יכול להרגיש שהוא הגשים חלום ולהסתכל אחורה על הילדות הבודדה, על פחד הבמה ועל הידידות עם ירדנה ארזי

ענת משה

צילום: אייל בן־סימון

מכתבים לירדנה (ארזי)

לא קל להצליח בזמר בארץ. בעידן של כוכב בים גולדים ודוגמניות מזמרות, להצליח בזמר שעושה את הדרך הארוכה, זו של אינסוף הופ'

אחר הרגעים המרגשים בחייו של זמר הוא הוצאת אלבום, על אחת כמה וכמה בשמרובר באלבום ראשון. גם עמית חיו מתרגש. בחודשיים הקרובים אמור לצאת אלבום הראשון, "עולם של יופי", ולמרות שהוא היה רוצה לזכור תקליט זהב, הוא מבחינתו את החלום שלו כבר

עות מול קהל של עשרים איש שרובם הם חברים וקרובי משפחה והרכה תשובות שליליות בדרך מחברות תקליטים, מפיקים וכו', זו כמעט משימה בלתי אפשרית. חיו, כאמור, התחיל לממש את הפוטנציאל שלו רק לפני ארבע שנים, בגיל 32, גיל שבו הכוכבים הנולדים של

"הייתי ילד מאוד לא חברתי. לא היו לי חברים בתור ילד. הייתה לי את הפינה שלי וחדר שלי וכיכול לומר וחרש, אבל בעצם הייתי יושב ומאזין לתקליטים"

"אני לא זוכר הופעה כזו שלא נהנית. התגע עם קהל נורא מדבר אליי. אני גם די פריק של אהבה, וכשנותנים לי אהבה זה עושה לי טוב"

"היה לי חלום אחד: להשמיע את הקול שלי. זה היה יותר חזק. זה פחות משנה לי אם זה חומר שלי או חומר של אחרים, העיקר שאני מתחבר אליו ואוהב אותו"

היום ייצאו כבר לפנסיה. הוא מאוד מוקיר, עם רגליים על הקרקע ולמרות השאיפה להצליח ולהיות מושמע, הוא מסתפק בזה שהוא את החלום שלו לעלות על במה ולהופיע כבר הגשים.

הוא נולד, גדל וחי עד היום במושב פריה ובאר זור השפלה. ילד עצור ומסוגר שהמוזיקה הייתה חברתו היחידה במשך שנים רבות. הוא לא העז לשיר בפני אנשים, למרות שהרגיש במעין תחושת בטן שזה הייעוד שלו. הפחד מביקורת, מצחוק על חשבונו, שיתק אותו. עד לפני ארבע שנים. בשנת 2003 נפטר אביו של חיו לאחר מאבק ממושך במחלת הסרטן. את האירוע הקשה והמטלטל הזה בחייו מגדיר חיו כנקודת התפ' נית. אז הבין שהוא מבזבז את חייו, כאשר הוא מתעסק בכל מיני עיסוקים שקשורים ליצירה, אמנות ובמה, אבל לא בדבר האמיתי.

"עד לפני ארבע שנים לא היה לי אומץ לעמוד על במה", אומר חיו. "רציתי נורא, אבל גם פחדתי נורא. מאז שהייתי ילד רציתי להיות זמר. תמיד רציתי, תמיד ידעתי שזה מה שאני רוצה אבל לא היה לי אומץ. פחדתי". את הסיר בות לפחד המשמש להשמיע את קולו ברבים, מוצא חיו בילדותו הבודדה במושב. "הייתי ילד מאוד לא מקובל במושב ופחדתי נורא שיצחקו עליי אם אני אשיר. לא העזתי, רק הסתכלתי בקנאה באלה ששירו בטקסים של בית הספר. בכל זאת, הבטח הייתה מאוד חשובה לי. לכן, הייתי בלהקת מחול. זה היה לטעום מהבמה אבל לא להיות במרכז העניינים כי לא מסתכלים רק עליי, הייתי בתוך קבוצה אז זה היה פחות מאיר ים. חוץ מזה, ידעתי שאני טוב וכולם אמרו לי שאני דובר מאוד יפה.

"הייתי ילד מאוד לא חברתי. לא היו לי חברים בתור ילד. הייתה לי את הפינה שלי בבית. הייתי סוגר את החדר שלי וכיכול לומר וחרש, אבל בעצם הייתי יושב ומאזין לתקליטים". ואם הילדים בכיתה לא הספיקו, גם בבית לא היה ממש היה פרגון לתחביב שפיתח בן הוקונים במשפחה חיו. "המשפחה לא התלהבה מזה יותר מדי", אומר חיו כלשון המעטה. "היה נראה להם שזה עולם לא בשבילי או הם לא כל כך פרגנו."

באותם ימים קשים של ילדות והתבגרות, האיר שקבעה המנהרה הגיע דיוקאט ממקום ממש לא צפוי. "באותה תקופה התחלתי לאהוב את ירדנה ארזי", מספר חיו. "שלחתי לה מכתב ועוד מכתב עד שהיא התחילה לענות לי. הייתי מרגע לכל ההופעות שלה ונכנס אל מאחורי הקלעים. נוצר בינינו קשר טוב ועד היום אנחנו עדיין בקשר, די רופף, אבל בקשר."

לפעמים חלומות מתגשמים

חוויות הילדות הקשות, מיותר לציין, השפיעו עו ועדיין משפיעות על יצירתו עד היום. "אני יוצר ממקום של פחדה עצמית ושל חוסר, כי כשאני לך אנשים בחיים אתה צריך ליצור לעצמך את העולם שלך", מסביר חיו. "היום, כשהמצב כבר שונה, זה כבר 'בילט אין'. אני חיב את זה וכשאני עם חברים יותר מדיי זמן אני עוד פעם צריך את המקום שלי."

כאמור, את ההחלטה לעזוב הכל ולהתחיל לשיר הוא מייחס לטרנדית של מות אביו מסר טן. "המוות של אבא שלי זעזע את כל המשפחה", מספר חיו. "הוא היה איש מאוד-מאוד חזק וכשהסרטן השתלט עליו, זה היה משהו לא מתקבל על הדעת. זה פשוט מערער את הכל. המוות של אבא שלי עשה לי סוויץ' נורא גדול בחיים. כשאחא מאבר משהו מאוד יקר וטהותי בחיים אתה מבין שהחיים קצרים ושמים דבר לא בטוח. הבנתי שאני לא עושה את מה שאני באמת רוצה לעשות. אני כל הזמן ליד, כשבצעם להיות זמר היה הדבר שהכי שרציתי."

"ישבתי בהודו-השרון בבית קפה עם חברה שביע אחר שאלה שלי נפטר", נזכר חיו. "ואז פתאום אמרתי 'אני רוצה לשיר'. אבא שלי היה המון שנים שר בבית הכנסת וברגע שהוא הפסיק לשיר לער, אני התחלתי לשיר. היום אני בטוח שאם הוא היה כאן הוא היה מאוד נאה ביי."

מאז, כבר ארבע שנים, הוא מגשים את החלום שלו כל ערב כשהוא מופיע עם מופעי שאנסונים צרפתיים, שירי מחזות זמר, שירי ארץ ישראל

ועוד. ולא, מבחינתו, לא מדובר בחלטורה. זה הדבר האמיתי.

מבחינתך, ביוצר, להופיע עם קאברים זה לא פשרה?

"ממש לא", הוא עונה בנחרצות. "אני באופן כללי נהנה לשיר. זה לא משנה לי מה אני שר. ברור ששירים שאני לא מתחבר אליהם אני לא יכול לשיר, אבל אם זה חומר שאני מתחבר אליו, נורא כיף לי. המוזיקה היא הדבר הכי חזק מבחינתי. להופיע ולהיות זמר זה הפסגה, זה הדבר הכי טוב שיכול לקרות לי. עצם העובדה שאני מופיע ושר זה הכי חשוב. האמת, אף פעם לא חשבתי להוציא חומר משלי. היה לי חלום אחד: להשמיע את הקול שלי. זה היה יותר חזק. זה פחות משנה לי אם זה חומר שלי או חומר של אחרים, העיקר שאני מתחבר אליו ואוהב אותו."

לא יסול גלי זה

את חיו גם לא ממש מטרידה העובדה שהלק גדול מהופעותיו מוזנחות על ידי ועדי עובדים של חברות מסחריות וקהל, אך לומר, לא מגיע בדרך כלל במיוחד בשביל לשמוע אותו. חיו: "אני לא זוכר הופעה כזו שלא נהנית. התגע עם קהל נורא מדבר אליי. אני גם די פריק של אהבה וכשנותנים לי אהבה זה עושה לי טוב. אפילו הופעתי הרבה זמן בבתי אבות, זה אחד מהמקור מות שמאוד נהנית להופיע למרות שלא הרווחתי מזה כמעט כסף."

לחיו אין אשליה לגבי המקצוע שבו בחר. הוא יודע מה כולם אומרים: כמה קשה להצליח במקצוע הזה וכמה קשים טחכים במהלך הדרך. הוא יודע הכל. פשוט אין לו ברירה אחרת. הוא לא יכול בלי זה. חיו: "למוזיקה יש דרייב נורא גדול למרות שאתה חושף המון חבטות בדרך: אתה לא נכנס לכל מקום שאתה רוצה להיכנס, אתה לא מצליח להגיע לכל מקום שאתה רוצה, אבל זה כל כך חזק שאתה לא מויר תר. מצד שני, זה הרבה יותר קל כשאתה יודע מה אתה רוצה. אני חושב על הדברים החיוכיים, למשל, שהסינגלים שלי מושמעים ברשת א' וב' ולא על זה שהם לא מושמעים בגלגלצ."

"הדרך מאוד לא קלה. על ההופעות הראשור נות נלחמנו כדי שיתנו לנו במה, לא היה לנו קהל. הייתי מתחנן בפני אנשים שיבואו, ואני בן אדם שמאוד קשה לו לבקש טובה, אבל כשאחא מאוד רוצה משהו אתה מתקשר לאנשים ומבקש שיגיעו. היום אני מאוד מרוצה שהגעתי למקום שאני עושה מה שאני רוצה לעשות, שאנשים באים לראות אותי."

ולמרות שביעות הרצון שהוא מקרי, נקודות השבירה עדיין מגיעות מדי פעם. למשל, כשהי ביקורות קוטלות. "אני אמנם נשבר לכמה שעות, אבל אף פעם זה לא בא ממקום של 'אני לא עושה את זה יותר'. קראתי לפני כמה ימים ביקורת על הסינגל השלישי שלי שאותו הטבקר אהב, והוא כתב על הסינגלים הקודמים שהם היו בינוניים ומטה. זה ממש עורר את זעמי. זה לא קל אבל אני מסתכל ררך העניינים של הטבקר ואני מבין מאיפה הוא כותב. ביקורת באה ממקום סובייקטיבי וחבל שיש כזה כוח לביקורת כי אנשים קוראים את זה."

מה שעוד מצליח לשבור את חיו מדי פעם הוא הסיוט של כל אמן או זמר ישראלי באשר הוא – הסלקציה הקפדנית ביותר בדרך להיכלל התחילה של המוזיקה הישראלית, הידועה יותר בתור הפלייליסט של גלגלצ, אותה רשימת שירים נבחרת שזוכה להיות מושמעת (שוב ושוב ושוב) בתחנה הכי פופולרית בישראל. "אני אשקר אם אגיד שאני לא רוצה להיכנס לגלגלצ". אני נורא רוצה, אבל אני מאמין שאם אלוהים בחר שהשירים שלי לא ייכנסו לגלגלצ, אז כנראה שיש לזה סיבה."

– אתה קורא לזה אלוהים, יש שיקראו לזה העורבים המוזיקליים.

"כן, אני מנסה לראות את זה באופן יותר מיופייף. אני לא יכול להילחם בעורכים בגלגלצ. זה לא נכנס, אין לי מה לעשות. אני עושה מה שאני יכול והיום אני מבין שאין מה לעשות ואם זה לא עובד אז זה לא עובד."

□ z_mekomi@maariv.co.il